



ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Δέκατον καί πέμπτον ἀριθμοῦμεν χρόνον
κι' ἔδρα μας ἡ πόλις ἡ τῶν Παρθενῶνων.

Δωδεκάτη Δεκεμβρίου,
τέλος τοῦ Βουλευτηρίου.

*Ἔτος χίλια κι' ὀκτακόσα κι' ἑννεήκοντα κι' ὄκτω
τὸν Ἐτῆμ-Πασσῶ γὰ δῶρο σᾶς χαρίζω διαλεκτό

Πούντος ἑξακόσα δύο καὶ σαράντα,
Ἄλευθερά τῆς Κράτης καὶ γελοῦν τὰ πάντα.



Κι' ὁ Φαθουλῆς ξεπροβοδεῖ
τοῦ Βασιλῆα μας τὸ παιδί.

Πίστε το μὲ τὰ λαγούτα, πίστε το μὲ τὰ βιολιὰ
πῶς Διοικητῆς πηγαίνει τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα.

*Ἀη-Γειώργη καβαλάρη,
φώτισε τὸ παλληκάρι.

Δὸς τοῦ θάρρος νὰ φοικτώσῃ
τὴν αὐτόνομη παντιέρα,
κι' ἡ ψυχὴ τοῦ νὰ φτερῶσῃ
μὲ τῆς Κρήτης τὸν αἶρα.

*Ἀη-Γειώργη καβαλάρη δὸς τοῦ δόξα περισσῇ
ν' ἀτσάλωσῃ τὸ κορμί τοῦ *στῆς ἀνδρείας τὸ νησί.
Ὀνειρα νὰ τοῦ γελᾶτε,
φυλακτὰ νὰ τὸ φυλᾶτε,



φέρει το μ' ἔλθῃς κλαδί
 σθεῦ νησιῶ τὴν ἐρημιὰ
 λεβεντόκορμο παιδί
 σὲ λεβέντικα κορμιὰ.

Νᾶναι ζηλευτὸς ἀφέντης,
 'στοὺς λεβέντηδες λεβέντης
 σὲ στεριά καὶ σὲ γιαιλό . . .
 σῦρε, Πρίγκηψ, 'στὸ καλό.

'Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, 'πέστε το μὲ τὰ βιολιά
 πῶς Διοικητὴς πηγαίνει τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα.

Πᾶνε πίκραις μας πολλαῖς
 καὶ φαρμάκια καὶ χολαῖς.
 Περασμένα ξεχασμένα, τώρα γελαστοὶ περνοῦμε,
 πάντα μιά χαρὰ μᾶς κάνει χιλιαὶς λύκαις νὰ ξεχοῦμε.

Ναύαρχοι τοῦ κάνουν θείσι
 καὶ τὸ βάζουν μὲς 'στὴ μέση,
 τὸ 'παντρεύουν μὲ τὴ Νύφη τῆς σεμνῆς παλληκαριάς,
 ποῦ χρυσὸς ἀπλώνει κλώνους
 ὕστερ ἀπὸ μαύρους χρόνους
 τὸ δεντρὶ τῆς 'λευθεριάς.

Κανονοβολοῦν ἀρμάδες μὲ κανόνια βροντερὰ,
 ὅπου τότε μὴν ἡμέρα
 μᾶς φωνάζαν μὲ φόβρα:
 «'πίσω 'πίσω μὴν πνιγῆτε μὲς 'στῆς Κρήτης τὰ νερά».

Στροφή δευτέρα φλογερωτέρα

Μὲ σαρόνια καὶ βραχιά
 παῖξω λύρα Κρητικιά.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
 μὲς' σ' αὐτὸ τὸ πανηγύρι
 τῆς ἐλόλαιμπρης ἡμέρας
 κάθε στόμα κελαδεῖ,
 κι' Ἄντιναύαρχ' ὁ πατέρας
 προδιβάει τὸ παιδί.

Τίρι λίρι, τίρι λίρι,
 νὰ γιορτῆ, νὰ πανηγύρι.
 Καρτεροῦν 'στὸ περιγιάλι
 ἀσπροφάραις κορασιαῖς,
 θεμελιόνονται καὶ πάλι
 γχεμισμέναις Ἐκκλησιαῖς.

'Ο σταυρὸς ἐλόρθος λάμπει,
 ἐλουλούδισαν οἱ κάμποι,
 τρέχει κόσμος ἀπὸ πέρα
 'μπρὸς 'στὸν Ἰταο νὰ πῶση;
 πάει πάει 'στὸν ἀέρα
 καὶ τῶν Μπέρηδων τὸ φέσι.

Νά! 'στὸν γέρο Ψηλορείτη
 'φεγγόβλησαν πυροσί,
 καλῶς ἤλθε μὲς 'στὴν Κρήτη,
 τὸ πανύμνητο νησί.

Καλῶς ἤλθε, παλληκάρι,
 καὶ Βασιλικὸ θλαστάρι,
 μὲς' 'στὰ Τάρταρα νὰ σβῶσουν τῶν βουνῶν οἱ στεναγμοί,
 στάσου νὰ σὲ 'δοῦμε, στάσου,
 νὰ διαβῶν ἀπὸ 'μπροστά σου
 τὰ κορμιὰ τὰ σιδερένια, ποῦ δὲν 'λόγισαν στιγμῆ.

Καλῶς ἤλθε, καλῶς ἤλθε, Ἰτατέ μας ζηλευτέ,
 μὲ Δεκίμβρη ἑσπεριά,
 μάτια, ποῦ μὲς 'στὴ σκλαβιά τῶν δὲν ἐκλάψανε ποτὲ,
 κλαίνε γιὰ τὴν 'λευθεριά.

Τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ τὸ 'στείρεψαν οἱ πόνοι
 καὶ τῆς συμφορᾶς οἱ χρόνοι,
 τώρα πλημμυρεῖ τὸ δάκρυ, ποῦ σὰν ἀνοιχτῆ βροχῆ
 δροσολοῦζει τὴν ψυχῆ.

Ψάλλουν οὐρανοὶ σαπφείρων
 καλῶς ἤλθε κι' ὠσαννά,
 τρίβουν κόκκαλα μαρτύρων
 μὲς' σ' ἀπάτητα βουνά.

'Ἰσκιοὶ γύρω του πετοῦνε, γιγαντεύουν καὶ 'ψηλόνοι,
 καὶ τὸ παλληκάρ' Ἰσχιόνοι.

Καλῶς ἤλθε 'στὸ νησί μας, σὲ τιμᾶ νὰ τὸ τιμᾶς,
 βάλε βράκαις καὶ σαρόνια κι' ἔλα χόρεψε μ' ἑμᾶς.

'Ἄνδρας κῦττα λαζευτοῦς,
 κῦττα καπετάνηους γόους,
 εἶναι νέος σὰν κι' αὐτοῦς
 'στοὺς παλῆους τοὺς ἐλευθέρους;

Στροφή τρίτη, χαίρε, Κρήτη.

'Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦτα, πέστε το μὲ τὰ βιολιά
 πῶς Διοικητὴς μᾶς ἤλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιλῆα.

Νάτο νὰ, τὸ συντροφεῖουν πολιτεύματα καὶ νόμοι,
 πέρνα μὲς' ἀπὸ τουφεκία, ποῦ καπνοβολοῦν ἀκόμη,
 πέρνα μὲς' ἀπὸ τουφεκία,
 ποῦβρίζαν ἀστροπελέκια.

'Ο καπνὸς τῶν σὲ κυκλόνει μὲ λαχτάρα μας κρυφῆ
 καὶ κορῶνα κάνει γύρω 'στὴν τρανή σου τὴν κορφή.

Κῦττα κῦττα πυραμίδες,
 ποῦ ποτὲ σου δὲν τῆς εἶδες,
 τώρα 'μπρὸς σου τιμημένα καὶ πασίχαρα βροντοῦν
 καὶ 'στοὺς βρόντους τῶν τουφεκία τῆς Ἑυρώπης ἀπαντῶν.

Νά τουφέκια μιά φορά,
 ποῦ μᾶς ἔδιναν φτερά,
 ποῦ ἔψυνοσαν πέρα πέρα
 ἔλη νόκτα κι ἔλη μέρα
 τὸν ἀντίλαλο φαραγγῶν, παισιῶν καὶ βουνῶν,
 ὅπου ἔβρόντησε μεγάλος ὁ Θεὸς τῶν κεραυνῶν.

Νά τουφέκια γιὰ καμάρι,
 δοξασιμένα ἴσθιν αἰῶνα,
 ὅπου κάνουν Ἡγεμόνα
 γῆς Ἑλληνικῆς βλαστάρι.

Γύρω ἴσθια τουφέκια σκίρτα
 καὶ στεφάνωστα μὲ μύρτα,
 φούκτωσέ τα μὲς ἴσθια τοῦ μεγάλου σου χεριοῦ,
 πάρε σπίθες ἀπ' τὰ μᾶτια καθενὸς παλληκαριοῦ.

Ἄφησες τὴν γῆν τῶν χαύνων
 καὶ τῶν λόγων τῶν ἀρήτων,
 καὶ πατεῖς βουνὰ Κουρήτων
 καὶ θεῶν τερπικεραυνῶν.

Ἐμπροστά σου δάφναις στρώνει κάθε Κρητικὸς ὀπλίτης,
 πάρε μίτον Ἀριάδνης ἴσθιν Λαβύρινθον τῆς Κρήτης,
 νέκρωσε μὲ πῦθος λαύρους
 νέων χρόνων φωτεινῶν
 μαύρου μίσους Μινωταύρους
 σὰν Θησεύς τῶν Ἀθηνῶν.

Ὅλοι νᾶναι σύμβουλοι σου καὶ πιστοὶ σου δορυφόροι,
 κάτω κι ἔπλα καὶ μαχαίρισα,
 τῆς ἀρχαίας Πασιφάης σὲ προσμέν' ἡ θεία κόρη
 μὲ τὸν μίτον εἰς τὰ χέρια.

Πέστε το μὲ τὰ λαγοῦθα, πέστε το μὲ τὰ βιολιὰ
 πῶς Διοικητῆς μᾶς ἔλθε τὸ παιδί τοῦ Βασιλεῖα.

**Τραγουδάκι χαρωπὸ
 μὲ τὸν ἴδιο τὸν σκοπὸ.**

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 θυμηθῆτε τί μανία, θυμηθῆτε τί καμίνι
 πολεμάρχων μυθικῶν,
 σὰν μᾶς εἶπαν πῶς ὁ Πρίγκηψ δίχως πόλεμο θὰ γίνῃ
 Ἄρμιστῆς τῶν Κρητικῶν.

Ἦψιστε Θεὲ, τί θρηγὸς
 καὶ λυσσώδης κοπετός! . . .
 ἔχι φώναζε κι ἐκεῖνος,
 ἔχι φώναζε κι αὐτός.

Μὲ πολέμων ἀμανέδες
 βούβζαν οἱ καφρενέδες,
 ἔχι, θέλομε τὴν Κρήτη νὰ γενῆ δικό μας κτήμα
 μονοῦ καὶ παραχρήμα.

Βρὲ τί λέτε; ἔλεγαν ἄλλοι, δὲν μᾶς φθάν' ἡ Κρήτη μόνον,
 πρέπει τώρα νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν γῆν τῶν Μακεδόνων.

Κι ἄλλοι ἔλεγαν μὲ μανία
 καὶ πολεμικὸ μεράκι:
 «μόνο τὴν Μακεδονία;
 νὰ μᾶς δώσουν καὶ τὴν Θράκη».

Κι ἄλλοι σκούζανε παρῆκει
 μὲ Σταυραετοῦ φακίολι:
 «κᾶν μᾶς δίνουν καὶ τὴν Πόλι,
 κᾶν ἀνοίγομε τουφέκια».

Θυμηθῆτε, πατριῶται,
 τί κακὸ μεγάλο τότε,
 ἔχι φώναζε κι ἐγὼ
 κι ἔκανα τὸν Στρατηγὸ.

Κι ἔλθε Βαγρανὴ Δευτέρα,
 Θεωρῆς μὲ τὴν μαχαίρα,
 κι ἔλθε τῶν Βαγρῶν ἡ Τρίτη,
 σφοδρῆλια σου, Χαμίτη,
 κι ἔλθε τῶν Βαγρῶν Τετάρτη,
 τί προσμένεις, Μπωναπάρτη;

Μὰ κι ἡ Πέμπτη ζημερόνει
 κι ὁ Παπποῦς παρακορόνει,
 φθάνει κι ἡ Παρασκευὴ,
 μᾶρς τοῦ λὲν οἱ παλαβοὶ,
 ἔφθασε καὶ τὸ Σάββατο,
 χάος ἔλα κι ἄνω κάτω,
 νάσου κι ἡ Κυριακὴ,
 φύγ' ἔδω καὶ φύγ' ἐκεῖ.

Κι ὕστερα ζουρλομανδύας
 καὶ ἴσθιο στόμα μουχαλιέρα,
 κι ἄνω σχῶμεν τὰς καρδίαις
 ἴσθιν οὐράνιον πατέρα.

Κι ὕστερα βαρὸ σαμᾶρι
 καὶ σπαλιέταις μὲ τὸ φταῖρι,
 κι ὕστερα μαζὰ καὶ γνῶσις,
 σύμμαχοι μὲ τὴν Τουρκιά,
 καὶ μουγγαῖς διοργανώσις
 καὶ μὲ ρήγανη κουκιά.

**Ἔδῃ μεστὴ χαρᾶς
 μετὰ παραφορᾶς.**

Ἄχ! πῶς ἤθελα ἴσθια ἴδῃς νὰ πετάξω τὸ βουνὸ,
 ποῦθγαλε τὸν κεραυνὸ,
 καὶ μονᾶχος μὲς ἴσθιος πάγους καὶ ἴσθιος ἔμβρους τοῦς
 [ραγδαίους
 πρῶτ' βραδύ ν' ἀντικρύξω τοῦς Δακτύλους τοῦς Ἰδαίους,
 ποῦ μεγαλώσαν μιά μέρα
 τὸν Ὀλύμπιον πατέρα.